

KERTINĖ PARAŠTĖ

Mažmožiai

Mielai klausausi Los Angeles lietuvių radijo šeštadieninės laidos anglų kalba pranešėjo Kęstučio Reivydo. Sugeba jis lanksčiai postringauti ir apie Lietuvos politinę padėtį. Tačiau nepatinka man, kai jis protarpiais pagraudena: mes „tiny little nation“, „tiny country“... Pasijuntu menkas.

Argi tikrai esame nykščio didumo tauta pusės dešimtoje? Ar nėra pasaulyje daug už Lietuvą kur kas mažesnių valstybių? Ar būtinai reikia viską matuoti Amerikos, Rusijos, Kinijos, Indijos dydžiais? Man regis, visatoje lietuvių pakanka. Visus paėmus, tie keturi su kauku milijonai yra šis tas. O dabartiniai lietuviai vyrai ir moterys didžia dalimi yra gražiai nuauge, veržlus, apsišvietę žmonės. Nesame jau tokie „taini tyni“ nykštukai.

gerai pasirodė ne tik jugoslavai, kroatai, rumunai, bet ir vokiečiai. Vieno laikraščio sporto skyriuje skaičiau žinutę, kad Hamburg'e populiarūs estrados žvaigždė gražuolė Anilita pasižadėjo — kiekvieną kartą, kai vokiečių rinktinė laimės Pasaulio taurės rungtynes, nusivilkti vieną savo aprangos dalį. Reikės maždaug septynių pergalių, kad Anilita atsiskleistų kaip foto menininko Rimanto Dichavičiaus „Gėlė tarp gelių“. Kol kas vokiečių vyrai kovoja šaukiamais. Tik su jugoslavais sužaidę lygiomis. Pamatysime, ar šis striptizas bus įkūnytas. Šiuos sakinius rašau antrojo rato rungtynėms prasidėjus. Verta pagirti danus ir norvegus. Jie žaidė kaip šiaurės dievai. Skaičiumi nedidelės tautos, o vis tiek žymios.

Kas atsitiko su didoka Jugoslavija? Ėmė ir suskilo į mažesnes valstybes, savitai skirtingas, su ilgom istorijom, papročiais, religijom, tikslais... Gyvybių aukomis tautos atsisakė, nes troško mieliau būti „tiny“, negu priklausyti „jugo“ imperijai.

Na, ir tie patys serbai praradę savo naudai sukurtą federaciją, neliko jau tokie bėdiškai maži. Dar vis agresyviai skriaudžia Kosovo gyventojus albanus. Dar vis gerai žaidžia krepšinį ir futbolą, dar tebekuria įdomų meną. Žinoma, negali serbai lygintis su lietuviais pavardžių įvairumu srityje. Kai perskaičiau jų futbolo rinktinės sąrašą, net aiktėjau — koks pilkas galūnių vienodumas: Dorović, Mihailović, Kameljenović, Petrović, Janović, Jugović, Stanković, Mijatović, Savičević, Milošević, etc.

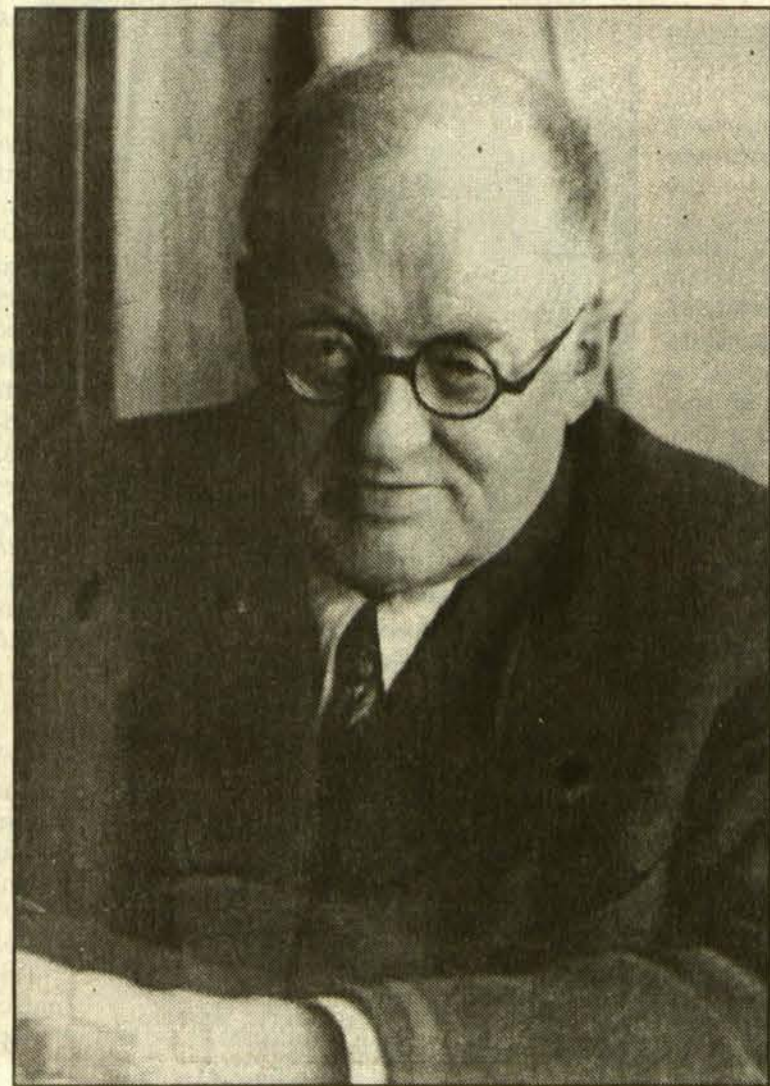
Kaip sumenkėtų Lietuva, jei 95% Lietuvos gyventojų dabar puoštųsi tik vienodomis priegomis-galūnėmis. O dabar yra puiki įvairovė. Saja skamba kitaip negu Bložė. Seileionis kitaip nei Binkis. Nagys kitaip negu Bradūnas ar Martinaitis, ar Marcinkevičius. Žinia, dažnai netrumpos mūsų pavardės, ypač kai jos sumoterinamos, kad ir mano dukterėčios — Eimanavičienė.

Paminėjau futbolą. Kol kas pasaulio čempionato žaidynėse

Vieno Lietuvos mokslininko kelias

Chemijos profesorius, VDU rektorius
Antanas Purėnas (1881-1962)

ROMUALDAS BALTRUŠIS

Profesorius Antanas Purėnas Kauno Politechnikos instituto organinės chemijos katedroje savo kabinete 1956 metais.

Romualdo Baltušio nuotrauka

Lietuvos sūnaus, aukštaičio, profesoriaus Antano Purėno nuvyventas laikotarpis pažymėtas stambiais pakitimais Lietuvos visuomenės, tautos ir valstybės gyvime. Antanas Purėnas gimė 1881 m. vasario mėn. 16 d. Skapiškio valsčiuje, Tatkoniu kaime, ūkininkų Anastazijos (gim. Bukauskaitės) ir Konstantino Purėnų šeimoje antras ir paskutinis vaikelis. Tuo laiku visa Lietuva vilko Rusijos imperijos okupacijos jungą. Lietuvių tautos laisvės ir nepriklausomybės troškimas, prasiveržęs 1831 ir 1863 metais sukilimais, jau buvo sukilėlių kraujuje paskandintas. Vienintelis Lietuvoje, Vilniaus universitetas uždarytas. Universiteto biblioteka ir mokslo priemonės išdrabstyti ir išsiuntinėti į Rusiją. Lietuvos vardas išbrauktas iš žemėlapių (ji pavadinama Šiaurės-Vakarų kraštu), lietuviams raštas ir kalba uždrausta. Lietuva susigūžusi tūnojo didžiuliame Rusijos tautų kalėjime.

Tačiau išsimokslinę Rusijos, Vokietijos bei Prancūzijos universitetuose gabus lietuvių ūkininkų vaikai ėmė organizuoti tautos pasipriešinimą, pradėjo spausdinti lietuviškas maldaknyges, knygas ir laikraščius Vokietijoje (Rytprūsioje), o knygnešiai nelegaliai jas atgabendavo į Lietuvą. Nelegalioji spauda pasiekdavo ir Purėnų namus. Čia ji slapta nuo rusų žandarų buvo skaitoma ne tik saviškių, bet perduodama ir kaimynams. Tokioje aplinkoje Antanas Purėnas augo ir brenė. Sesers Kastutės padedamas, iš tų knygų išmoko ne tik lietuviškai skaityti bei rašyti, bet igavo ir konspiracinės veiklos pradmenis. Jis nuo vaikystės tapo kovotoju dėl lietuviybės. Antai, gimtajame Tatkoniu kaime, pradžios mokykloje jis buvo priverstas mokytis rusų kalbą, bet mokyklą baigęs ir tebedamas vos dvylikos metų tėvų gryčioje ėmė žiemomis slapta mokytis kaimo vaikus lietuviškai skaityti ir rašyti. Ūkininkai labai norėjo, kad jų vai-

šuns lojimo. Prie pasitaikančio moters riksmo kitame name. Rytmetį kokio nors bukalgalvio vairuotojo nekantraus autosig-nalo. Priprasti ir prie dovanoto tosterio, apšaudantį mane skaniomis gruzdžiomis riekėmis... Tačiau prie spengiančios tylos negaliu... Aš ją gerai pažįstu ir vengiu kiek pajėgdamas.

Pranas Visvydas

kai mokėtų gimtosios kalbos rašto. Antanas tapo kaimo „daraktoriumi“ (taip buvo vadinami nelegalūs mokytojai, slapta mokę vaikus lietuviškai).

Užsidirbtis „daraktoriavimu“ pinigais ir tėvų paremtas išvyko mokytis į Šiaulių gimnaziją. Tačiau čia trumpai teko pabūti, nes tos gimnazijos direktoriaus sūnui ėmus iš jo kaip lietuvių kaimiečio šaipytis, Antanas Purėnas, gindamas savo asmens orumą, trenkė kumščiu sužulėjusiam miestioniukui į veidą. Suprantama, jog po to teko palikti Šiaulių gimnaziją, išvykti į Kurlandijos guberniją ir, globojamam lietuvių kunigo, Liepojos gimnazijoje tęsti mokslą. Ten Antanas Purėnas išjungė į slaptą latvių ir lietuvių socialdemokratinę veiklą ir arti-mai susibičiuliavo su Liepojoje besimokiusiu būsimuoju rašytoju Jonu Bilionu. Liepojos gimnazijoje susiformavo jo socialdemokratinė pasaulėžiūra. Jis virto ryžtingu kovotoju už Lietu-vo išsivadavimą iš Rusijos imperijos.

1902 metais baigęs Liepojos gimnaziją Antanas Purėnas įstojo į Tartu (Estijos) universiteto Fizikos-matematikos fakulteto chemijos skyrių. Antanas Purėnas, nors ir sėkmingai studijavo, tačiau stipendijos negavo, nes carizmui nepalanki jo socialdemokratinė veikla Liepojos gimnazijoje buvo pasiekusi Tartu universiteto vadovybę, ir jis universitete buvo laikomas

politiškai nepatikimu asmeniu. Lėšų stoka, ribotos galimybės tokiam mažame mieste užsidirbti pragyvenimui ir nuolatinis saugumiečių persekiojimas vertė Purėną palikti Tartu.

Tada jis nutarė kaip nors pakliūti į Rusijos sostinę, kur galėtų studijuoti pas žymiausius Rusijos mokslininkus. Tačiau tam, kad patektų į Sankt

Peterburg'o imperatoriškąją universitetą, reikėjo turėti iš jame gyvenančio įtakingo asmens rekomendaciją ir pragyvenimo užtikrinimą. Tokią rekomendaciją jam parašė giminystės ryšiais susietas su Lietuva caro kanceliarijos viršininkas J. Dobkevičius. 1904 metais Antanas Purėnas buvo priimtas studentu chemiku į Imperatoriškąją uni-

versitetą. Čia jam teko klausyti itin žymių chemijos profesorų, kaip A. Pavorskio, V. Tiščenko, D. Konovalovo, E. Birono paskaitų.

Studijuodamas Sankt Peterburg'e Purėnas išjungė į lietuvių chorą, saviveiklą, bet neat-sisakė ir politinės veiklos, todėl ne kartą saugumiečių buvo tardomas. 1905 metais kilus revoliucijai Rusijos imperijoje, rimtai subraškėjo imperijos pamatai ir iškilo reali galimybė pavergtoms tautoms atgauti nepriklausomybę. Tokios minties vedinas Antanas Purėnas palieka studijas Peterburg'e ir išvyksta į tėvynę, į Vilnių, kad ten galėtų visomis išgalėmis kovoti prieš okupaciją ir siekti Lietuvos išlaisvinimo.

Vilniuje jis aktyviai bendradarbiauja anticarinėje socialdemokratinėje spaudoje ir net pats redaguoja savaitraštį *Žarija*. Slaptai įsigyja revoliuciją ir ruošiasi su ginklu rankoje kovoti dėl savo krašto laisvės. Nors 1905 metų revoliucija buvo numalšinta ir carizmo apologetai pranašavo kovotojams Rusijoje laisvę tik mirusiems, o gyviesiems kalėjimus, tačiau faktiškai imperijos galybė rimtai susilbavo. Lietuviai, pasinaudodami revoliucijos išdavomis, atgavo savąjį raštą, o Rusijos Dūmoje prašeko apie Lietuvos autonomiją.

1907 metais Antanas Purėnas grįžta į Sankt Peterburg'o universitetą ir jį 1911 metais sėkmingai baigęs įgijo chemiko specialybę, bet dėl nelojalumo Rusijos valdžiai valstybinės vietos negalėjo gauti. Tik pasinaudodamas protekcija galėjo pakliūti į direktoriaus pavaduotojo pa-

(Nukelta į 4 psl.)

Aleksandras Marčiulionis (1911-1998)

Iš Algimanto Kežio spaudai paruoštos monografijos „Aleksandras Marčiulionis“.

Šių metų liepos 17 dieną sukako 65 metai nuo Amerikos lietuvių „Lituanicos“ lakūnų, perskridusių Atlanta, Stepono Dariaus ir Stasio

Girėno žuvimo Soldino miške.

Darius ir Girėnas

Šiame numeryje:

Mažmožiai • Chemikas Antanas Purėnas (1881-1962) • Australiški atvirukai (4) Kaip atrodys 21-ojo amžiaus Lietuva? • Stasės Vanagaitės eilėraščiai • Italas baltistas Pietro U. Dini Čikagoje • Vilniaus universiteto biologų užsienyje draugija • Pragaro vartai — Stutthofas”

Nijolė Jankutė

Koalos, kengūros ir kukabūros

(Australiški atvirukai)

(Tėsinys iš praėjusio
šeštadienio)

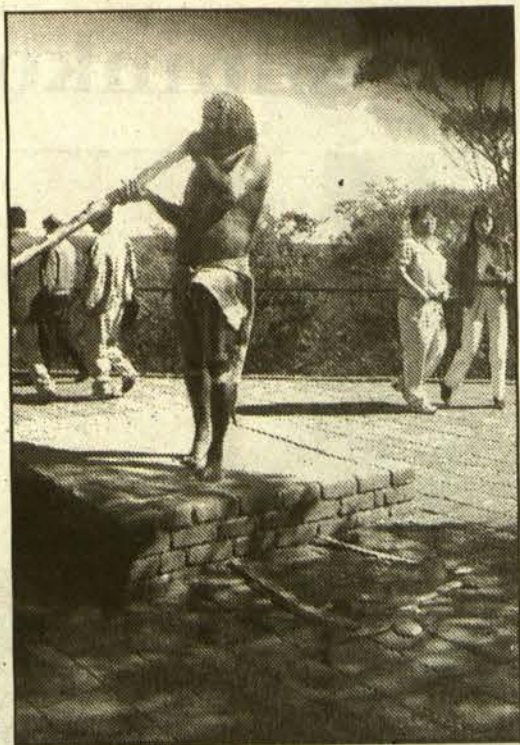
Mėlynieji kalnai

Pakeliui į tuos kalnus mudvi su dukra sustojom senoviskame viešbutyje — Hydro Majestic Hotel. Kiek jis beturi ryšio su gydančiais vandenimis, nežinau, bet „majestic“ jis tikrai. Puošnus dvidešimtojo amžiaus pradžios pastatas primena Hercule Poirot filmų hotelius, kuriuose vyksta supainioti kriminalai. Viduje sunkių baldų, storokų kilimų ir paveikslų gausa dvelkia britų imperijos buvusiu prašmatnumu. Vestibiulyje senos nuotraukos pasakoja apie šio viešbučio gyventojus: skrybėlėtos damos persmaugtais liemenėliais ir ūsoti džentelmenai lankėsi čia „priimti gydančias vonias“ Meadow Bath vandenys. O tie vandenys, kaip 1904 metų reklama skelbia, gydė nuo: neurastenijos, hipochondrijos, migrenos, diabeto ir t. t.

Karališkai erdviame valgomajame su nuostabių vaizdų į eukaliptų slėnį mudvi pusryčiaujam, ir aš pirmą kartą paragauju garsiąją „pavlovą“. Tai baltymų, cukraus ir kremos kūriny, pavadintas ano meto garsios rusų balerinos vardu. Patiekalas be galo saldus, jo kremas be galo riebus... Kuri balerina drįstų rizikuoti tiek kalorijų? Tarp baltos pavlovos viename australiškos kulinarijos spektro gale ir dervos juodumo „vegemite“ (populiarus ant duonos tepamas gaminy iš alaus statinėse sukietėjusių mielių nuosėdų) — kitame renkuosi „per vidurį“ — kuklią, minkštą „scone“ bandelę.

Trys seserys ir Digeridoo

Āpsistoti Hydro Majestic viešbuty mudvi tikrai neplanuojam, nes pusryčiai, pietūs ir nakvynė „tik“ — \$209! Āpsieisim.

Mėlynųjų kalnų tikrasis šeimininkas
Katoomba, New South Wales, Australija

Visos australiškos kainos man atrodė labai aukštos. Gal todėl, kad pamiršau kilogramus ir litrus. Kaip „Harriet the Spy“, sekiojau dukrą ir drauges po krautuves, užsirašinėdama kainas: „steikas“ \$5.99 kg, versiena \$7.99 kg, pieno litras \$1.16, o šluota kažkodėl net \$7! Visam pasauly pamėgtas „hamburger with fries“ \$10.50, o maziukas aštunkojis \$11.90! Āciu, ne.

Palikę Hydro Majestic, važiuojam į Katoomba pažūrėti į Tris seseris, išgarsintą Mėlynųjų kalnų uolų formaciją.

Katoomba ir kiti miesteliai (Meadlow Bath, Bullaburra, Warrimoo), išsiriakę pagal vingiuotą Great Western vieškelį, zigzaguojantį plokščiakalnių briaunomis, apdovanoti įspūdinga gamta ir turistų gausybe. Katoomba ypačiai, nes čia yra pa-

mėgtas „Echo Point“ ir tos Trys seserys. Čia vėl sutinkam būrius drausmingų japonų, čia skamba įvairios kalbos, ir niekas per tą šurmulį negirdi, ar aidas nuo „Echo Point“ atsiliepia.

Aido negirdžiu, bet pamatau aborigeną. Jis tikrai tikras, juodas ir nuogas: „G-string“, kengūros uodega, baltais dažais išrašytas kūnas. Stovi jis sau prakilniai ant raudono kilimėlio ir pučia digeridoo. Tai ilgas, kreivas vamzdis, puošnias išmargintas. Jo garsas duslus, kažkaip grąsinantis, laukinis. Tuos vamzdžius pūsti galį tik vyrai. Moterims juos liesti nevalia!

Dudena aborigenas savo digeridoo, o turistai meta jam pinigėlius po kojom. Prie jo japonai ieško „fotogenišku“ pozų savo ponioms. Stovi jos, priglautos prie didelių juodų šlaunų, gėdingai krizendamos, „state-of-the-art“ aparatams spragsint. Hum-hum-hum dudena digeridoo, um-um-um atsišaukia tarpekliis. Akmens amžius čia nebegriš. Vargas jame pasilikusiems ir paliktiems...

...this is the crow land,
this is the brown land,
this land must change,
or land must burn...
(iš „Midnight Oil“)

Olimpiados miestas

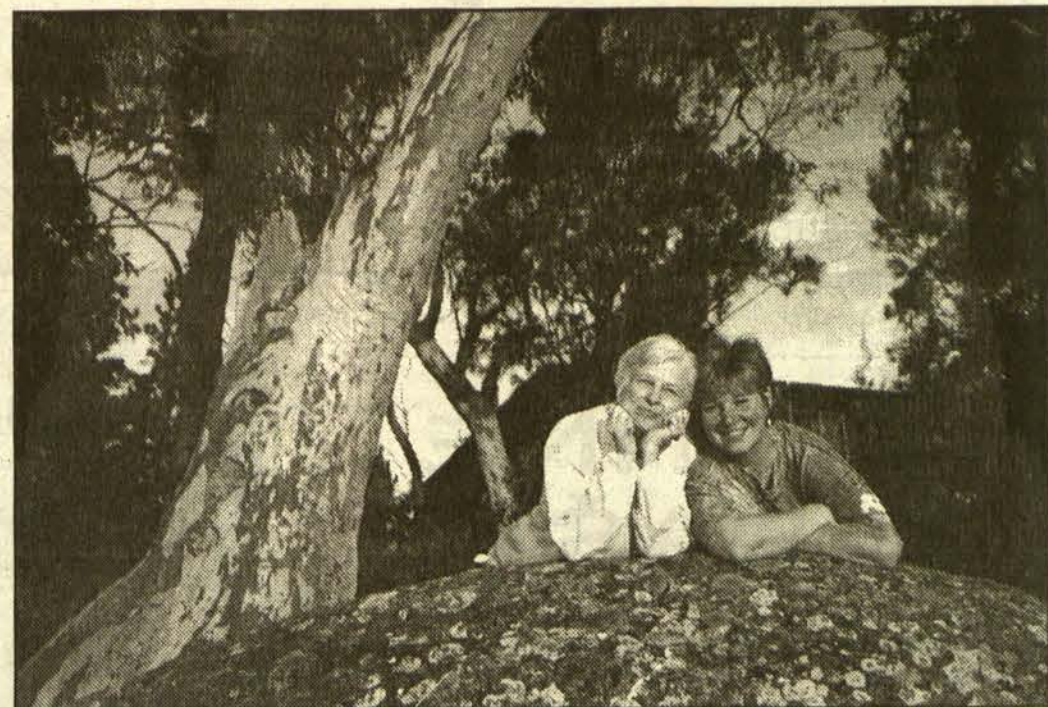
Kuriomis gatvėmis ar keliais čia bevažinėtum, akys visad užklius už būrio milžiniškų kranų, dinosauro kaklais stypsantių Sydney horizonte. Tai „Olympic Games—2000“ pranašai. Olimpiados miesto statyba tebevysta Homebush apylinkėje.

Tai buvusi „prasta vieta“ — bjaurūs ančiukas, skubiai virstas į 2000-ųjų metų gulbę. Margarita veža mane pažūrėti tos „metamorfozės“.

Proga puiki, nes būsimų žaidynių vietoje vyksta „Royal Easter Show“. Tai kasmetinė žemės ūkio, meno, rankdarbių paroda, sutraukianti tūkstantines minias žiūrovų. Šimtą metų išsilaikiusi čia, kad olimpiados planuotojai galėtų pamatyti ir patikrint, kaip/ar olimpinio miesto įrangos, pastatai, transportas, aparatūra sklandžiai veikia. Žodžiu, viena iš daugelio „repeticijų“.

Mudvi išbyram kartu su didele minia iš specialiai olimpiadai įrengto naujutėlio niškų kranų, dinosauro kaklais stypsantių palmių alėja traukiam į patį miestelį. Ką ten miestelis — miestas! Pasiimam ir planą, kad surastume, ką norime matyti.

„Welcome to the sunrise of our new showground“ sveikina mus ūkininkų paviljonas, kuriame viskas, ką jie nori pasakyti ir parodyti, sukurta vaisių-daržovių paveikslais. Čia kasdieniški pomidorai ir salierai, egzotiški ananasai ir pomėgrana-tai, kiwi, persikai ir apelsinai sudaro žymių australų portretus, pastatus, įmantriausius raštus. O „Arts and C-afts“ paviljonas užima turbūt kelis futbolo laukus. Čia savo kūrybą sunėšė ne tik Sydney, bet ir kitų miestų dailininkai, keramikai, mezgėjos, siuvėjos, tortų puošėjos, etc., etc. Margarita, mano nagingoji me-

Ant „mėnulio“ akmens — sudie! Autorė su Australijoje gyvenančia dukrele Dovile Berowra Valley, New South Wales.

niškoji draugė, nardo kaip žuvis aplink mezginių ir paveikslų vitrinas, vienus eksponatus girdama, kitus kritikuodama. Aš tik skubu paskui, priblokšta spalvų ir rankdarbių grožio.

Aplink kunkuliuoja šventiška nuotaika. Tai viename, tai kitame paviljone arba tiesiai gatvėje vyksta įvairiausios programos. Mudvi sužavi „line dancing“. Galbūt, kad sokėjos „auksinio amžiaus“, kaip ir mes. Skrybėlėtos, kelnėtos ir čėbatuotos, šoka jos lengvai ir vikriai, garsijų Australijos „Country music“ dainininkų dainoms skambant:

She is a member of the outback club —
One job is done, another is begun.
She lives in the land she loves —
She is a member of the outback club...
Norėtusi būt „member of their dancing club“.

Virš viso to šurmilio kyla apvalios paviljonų bonios, aukšti šviestuvai, TV ir radijo įrangų griaučiai. Nueinu į viena jų visai įrengtą stadioną. Raudonų kėdžių eilės dar tuščios, milžiniškam amfiteatre dar niekas nerungtyniauja, dar nešaukia azarto pagautos žiūrovų minios. Stadionas laukia ateinančio tūkstantmečio — už dvejų metų!

Išvažiuodama nusiperku atvirukų su olimpiados ženklu. Kas jį sugalvojo, vertas aukščiausios premijos. Jame nėra nei kengūros, nei koalos (būtų per daug nunešiota tema), tačiau visai aišku, kad tai žaidynės, kad — Australijoje, kad — Sidnėy mieste.

Gal, kad esu tik turistė, žiūriu į tą olimpiadą taip entuziastingai. „Sydneyiders“ tuo tarpu yra piktai ir nusimine: daugeliui žaidynės teks matyti tik per televiziją. Dabar bankų siulomi bilietai — 3,486 doleriai devynioms varžyboms. Be to, reikia įmokėti \$750 rankpinigių, o po to — \$144 į mėnesį. „Ponai „miljonieriai“, iki pasimatymo žaidynėse!“ ironiškai kviečia lietuvius V. Bakaitis *Mūsų pastogės* puslapiuose.

Sudie, Australija

...So farewell to the Norfolk pines —
No amount of make believe
Can help this heart of mine...
(„Dreamworld“)

Stadionas laukia atletų — Olympic Park, Homebush, new South Wales, Australija.

Olimpiada — 2000. Tai autorės minimas Sydney mieste, Australijoje, laukiamų ateinančių olimpinų žaidynių ženklas.

Žvilgsnis į 21-ojo amžiaus Lietuvą

Lietuvos teritorijos bendrojo plano kūrėjai prognozuoja, kad Europos Sąjungos sudėtyje Lietuvos bendrasis vidaus produktas didės dvigubai greičiau, pramonės 21 amžiuje laukia staigmenos, o ūkininkai išmoks užauginti daugiau produkcijos mažesniuose plotuose.

Ateities Lietuvos žemėlapis turi būti baigtas kurti šių metų pabaigoje, o visi Lietuvos teritorijos bendrojo plano darbai — 2000 metais. Kol kas juodraščiuose esančias prognozes pristato „Verslo žinios“.

Teigiama, kad Lietuvai patekus į Europos Sąjungą, jos bendrasis produktas 2000-3000 metais kasmet vidutiniškai augtų po 6-6,5 proc. De-ryboms užtrukus, šis rodiklis

vidutiniškai didėtų po 3 proc. per metus.

Studijoje teigiama, kad Vakarų Europa, spaudžiama Azijos ir kitų kraštų konkurencijos, norėtų perkelti savo gamybą į Rytus. Lietuvai ją reikėtų pasitikti mažomis sąnaudomis, greitai didėjančiu darbo našumu, pasitelkti tradicinius charakterio bruožus — darbštumą ir taupumą. Vakariečiam gaminti Lietuvoje turi būti trečdaliu pigiau nei jų tėvynėje.

Iki 2005 metų turi būti klotami pamatai ateities pramonėi. Studijoje prognozuojama, kad apie 2000 m. Vakarų rinkos bus perpildytos Rytų Europoje pagamintų prekių. Jų kaina nukris, Lietuvos lengva-

monės šakoms bus sunku Vakaruose parduoti savo produkciją. Sulėtės pramonės augimas. Dėl neefektyvios ekonominės politikos Lietuva gali patekti į užburta ratą — senomis gamybos priemonėmis bus štampuojama pasenusi ir brangi produkcija, kuri neduos pelno. Pagal šį scenarijų Lietuvos pramonė praranda dalį Lietuvos ir užsienio rinkų.

Teigiamų pokyčių laukiamo tik tose pramonės šakose, kurios iš vietinių žaliavų gamina vietinei rinkai. Tai agrarinė, lengvoji, statybos ir baldų pramonė. Lietuvos pramonė eksportuotų produkciją į besivystančių ir Rytų šalių rinkas.

Tačiau yra ir optimistinis scenarijus. Jeigu pramonė nebūs įtraukta į šį užburta ratą, tai jos struktūroje dominuos mašinų ir prietaisų gamybos, biotechnologijos, inžinerinės

genetikos, lazerinės technikos ir kitos mokslui imlios pramonės šakos. Tuomet su Lietuvos pramone darbai dailintųsi Vakarų Europos pramonės atstovai. Lietuva jiems tiektų pusfabrikačius ir komplektuojamąsias dalis. Kitą eksporto dalį sudarytų aukštos kokybės gaminiai.

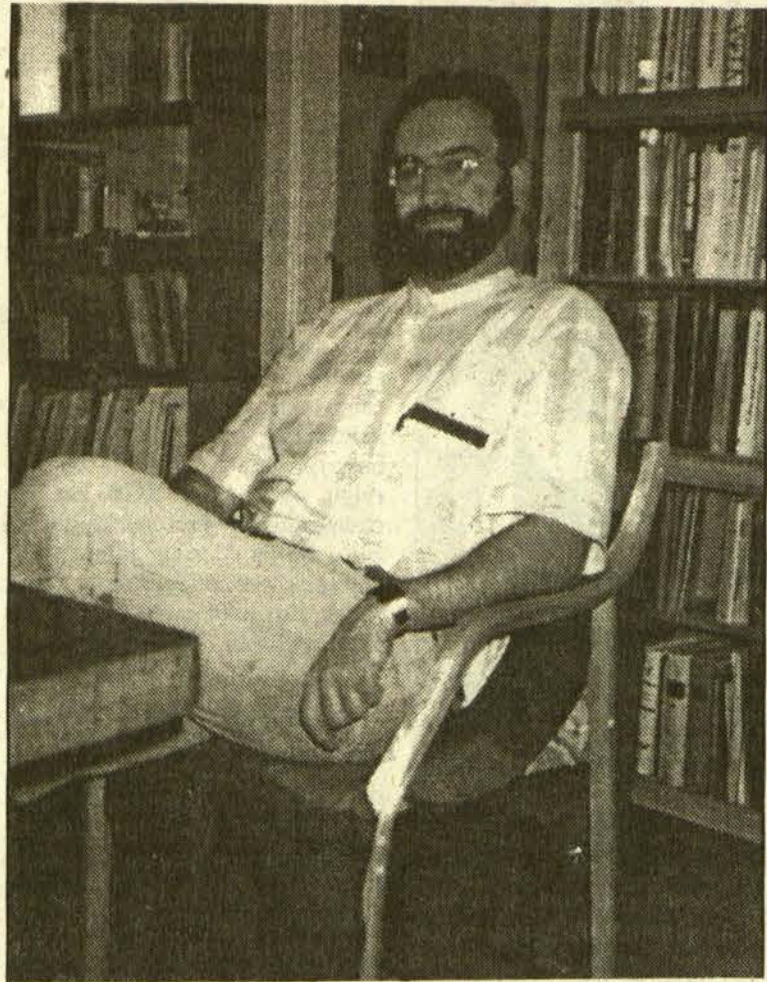
Prognozuojama, kad sumažės dirbamos žemės plotai, tačiau produkcijos bus gaminama gerokai daugiau nei dabar. Ypač daug bus auginama grūdų ir cukrinių runkelių. Mažiau nei dabar — bulvių ir linų. Žemės ūkyje dominuos trys ūkininkavimo formos. Didelėms bendrovėms priklausys iki pusės milijono ha žemės. Prognozuojama, kad išliks apie 500 stambių bendrovių. Stambūs ūkininkai

(Nukelta į 4 psl.)

Į Čikagą atvyksta italas baltistas Pietro U. Dini

Profesorius Pietro U. Dini gimęs 1960 m. spalio 10 d. Pietrasanta, Versilija, Italija. Dabar profesorius Basilicata universitete Potenzijoje, tačiau nuo šių metų rudens vadovaus Pisa universitete, Toskanoje, įsteigiamai Baltistikos katedrai.

Be daugelio straipsnių periodikoje Pietro U. Dini yra išleidęs nemažai knygų, susijusių su Lietuva ar baltų kultūra. Pasiziūrėjus į jo lituanistinių ir baltistinių knygų lentyną kartais atrodo, kad tas knygas jam atneša gandrai. Profesorius Dini kūrėsiškai dirba keliose srityse. Viena iš jų yra literatūra. Pavyzdžiui, Dini Italijoje yra išleidęs atskiras knygas — antologijas: *Žemė* (La nostalgia dei terrestri: Cinque poeti lituani, 1989) ir latvių erotinę knygą (*Erotica: Lirica d'amore lettone*, 1992) — poezijos vertimus į italų kalbą. Vertė kitų lietuvių poetų, prozininkų kūrybos, skelbė ją įvairiuose Italijos periodiniuose leidiniuose. Dabar norėtų parengti Tomo Venclovos kūrybos vertimų knygą. Iš vertimų reikia paminėti ir atskirai itališkai paskelbtus Lietuvos valstybininko Juozo Urbšio atsiminimus.

Pietro U. Dini savo kabinete

Iš knygų apie baltų kraštus visų pirma reikia nurodyti *Baltijos žiedą* (L'anello baltico, 1991), kur Dini pristato trijų Baltijos valstybių — Lietuvos, Latvijos, Estijos — kultūras, istorijas, literatūras. Kita jo knyga apie šias šalis yra *Baltijos respublikos* (Repubbliche baltiche, 1994). Tai tam tikras vadovas po Baltijos šalis, bet kartu ir ne vien turistinis vadovas — jame daug ir istorinių, literatūrinių temų — net poezijos vertimų ištraukėlių.

Iš mokslo veikalų reikšmingos yra Dini'o parengtos senų lietuviškų tekstų publikacijos. Jis yra atradęs ir atskira knyga Vilniuje paskelbęs iki tol nežinotą aštuonioliktojo amžiaus lietuvišką rankraštį — Lizijaus katekizmą (1992) su gausiais komentarais, žodžių indeksu ir panašiai. Panašų senos lietuviškos knygos kritinį leidimą jis išleido ir Italijoje, pasitikdamas lietuviškos knygos metus — tai Martyno Mažvydo antroji knyga *Giesmė švento Ambrazio* (L'Inno di Sant'Ambragio di Martynas Mažvydas, 1994). Martyno Mažvydo vardas buvo vienas iš tų, kurie įtraukė Dini į liuanistinę veiklą. Dar būdamas paskutinių metų Pisa universiteto studentas, Dini 1983-1984 metais stazavosi Vilniaus universitete ir rašė ten savo diplominį darbą, būtent apie šitą Mažvydo knygą. Kaip nedaugelis iš užsieniečių, kurie ima mokytis lietuvių kalbos, Dini jos mokytis pradėjo, galima sakyti simboliškai — nuo Mažvydo tekstų. Ir kalba lietuviškai jis labai nebloginai.

Naujausia, pernai rudenį išleista Dini'o knyga yra *Baltų kalbos* (Le Lingue Baltiche, 1997). Tai išpudingas veikalas apie visas baltų kalbas — „didžiąsias“ lietuvių, latvių ir prūsų bei „mažąsias“ kuršių, sėlių, jotvingių, žiemėlių ir kitas. Beveik šešių šimtų puslapių veikalas visų pirma yra įvada į baltų filologijos studijas, tačiau kartu tai daug platesnė knyga, apibendrinanti daugybės specialistų šioje srityje darbus, taip pat atspindinti paties Dini'o tyrinėjimus, pavyzdžiui — baltų kalbų sam-

pratą Renesanso Europoje. Jau ne vienas garsus pasaulio baltistas yra pareiškęs, kad labai gaila, kad tokia knyga ne-

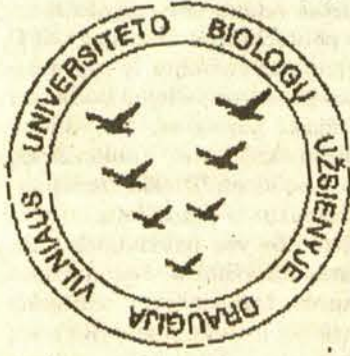
ra prieinama kitomis kalbomis, kuriomis rašomi baltų tyrinėjiniai: jokio panašaus išsamumo ir apibendrinimo darbo

Vilniaus universiteto biologų užsienyje draugija

ARNAS PALAIMA.

University of Miami

Užpraėjusių metų pavasarį, lygiai prieš dvejus metus, susikūrė Vilniaus universiteto biologų užsienyje draugija (VU BUD). Jos susibūrimą iniciavo vis didėjantis būrys VU Gamtos mokslų fakulteto auklėtinių, dirbančių ar tęsiančių studijas daktarantūroje įvairiuose užsienio šalių universitetuose ir institutuose. Šiuo metu Draugijos veikloje dalyvauja dvylika mokslininkų ir daktarantų iš penkto šalių: JAV, Švedijos, Šveicarijos, Vokietijos ir Lietuvos. Pagrindinis Draugijos tikslas dvilypis: palaikyti ryšius tarpusavyje, drauge nepasimentant šimtąmetinėje pasaulio mokslininkų armijoje, ir kartu organizuoti išieškoti tai, kas mus visus vienija ir labai mums rūpi: biologijos mokslo lygis Lietuvoje, o visų pirma — mokslas Vilniaus universiteto Gamtos mokslų fakultete.

VU BUD yra atvira dirbančioms ir besimokantiems užsienyje profesionaliems biologams ir daktarantams. Mes taip pat mielai bendradarbiaujame su visais, pritariančiais Draugijos veiklai ir norinčiais joje dalyvauti. VU BUD biudžetą sudaro savanoriški narių įnašai. Šiuo metu mūsų pagalba VU Gamtos mokslų fakultetui yra dviejų krypčių. Mokslinėje kryptyje mūsų veikla siekia padėti informacijos srityje: ieškome ir kopijuojame straipsnius bei kitą mokslinę literatūrą, kurios negalima gauti Lietuvoje, užmezgame kontaktus su užsie-

nio mokslininkais. Pedagoginėje kryptyje kasmet pavasarį organizuojame konkursus naujiems vadovėliams įsigyti. Nupirkti vadovėliai saugomi VU GMF bibliotekoje ir yra prieinami visiems, norintiems, jais pasinaudoti. Kaip tik šiuo metu priimame prašymus šių metų

vadovėliams.

1997 metų birželio mėnesį išėjo *Mokslo ir gyvenimo* (mokslo ir populiarinio žurnalo Lietuvoje) numeris, kurio dauguma straipsnių buvo parašyti Draugijos narių.

Daugiau informacijos apie Draugiją galite rasti Interneto puslapyje adresu: <http://www.unix.oit.umass.edu/~skirma/BUD/bud.html>. Taip pat galite parašyti bet kuriam Draugijos nariui.

Pragaro vartai — vokiečių Stutthofas

STASYS DŽIUGAS

Neseniai Lietuvoje pasirodė knyga *Pragaro vartai Stutthofas*, kurią sudarė Alisa Rupšienė, redagavo Rūta Karvelytė, išleido Lietuvos genocido ir rezistencijos tyrimo centras Vilniuje, kurio generalinė direktorė yra Dalia Kuodytė. Ši knyga, kaip rašoma įvade, išleista minint 50-ąsias metines kai 1943 m. kovo 16-17 d. buvo koncentracijos stovyklą 46 Lietuvos inteligentai. O kiek vėliau ten pateko šešiolika spaudos darbuotojų ir žurnalistų. Knygos įvade minima, kad likę gyvi buvę koncentracijos stovyklos kaliniai ir žuvusiųjų artimieji norėjo ne tik įamžinti jų atminimą, bet suteikti galimybę su ja supažindinti didesnę visuomenės dalį.

Knygos pirmosios dalies medžiaga suskirstyta pagal tai, kur tie žmonės buvo suimti; ir atskirai išskirta darbuotojų ir žurnalistų grupė. Stengiasi kiek įmanoma, netrumpinti atsiminimų, bet truputį perredaguota, taipgi iliustracinė medžiaga suderinta su knygos tematika. Prie kalinių nuotraukų pridėtos jų biografijos, duomenys surinkti iš įvairių šaltinių.

Antroje dalyje įdėta pasakojimai vilniečio Rapolo Mackonio ir Leono Puskunigio. Aleksandro Kontvilo kalinius charakterizuojantys atsiminimai yra iliustruoti jo paties piešiniais.

Įvado autorė Alisa Rupšienė daro išvadą, kad Lietuvos visuomenė buvo griežtai nusistaciusi prieš SS dalinių kūrimą Lietuvoje, nes antinacines nuotakas padėjo suformuoti aktyvioji visuomenės dalis — 1941 m. birželio 23 d. sukilimo, Lietuvos aktyvistų fronto, o vėliau — lietuvių fronto dalyviai bei pagrindžio spauda.

Arūno Bubnio straipsnis „Lietuvių kelias į Stutthofą“ išsamiai aprašo lietuvių tautos iškentėtą dvejetainę okupaciją — komunistų, nacių ir kurie beatodairiškai naikino mūsų tautą. Laisvės kovų aukos, palaikiusios Nepriklausomybės dvasią ir viltį, žuvusių idealai buvo įgyvendinti, todėl amžinai minėsime savo kancios simbolius — Rainius, Červenę, Pravieniškes, Pirciupius, Stutthofą. Prasidėjęs karas ir 1941 m. birželio 23 d. lietuvių sukilimas neatnešė Lietuvai laisvės ir nepriklausomybės. Hitlerinė Vokietija, išvadavusi iš komunizmo, įvedė nacių okupaciją. Arūnas Bubnis, remdamasis duomenimis, nacių okupacijos laikotarpį pristato nuo Lietuvos Laisvosios vyriausybės išvaikymo, nacių civilinės valdžios įvedimo, lietuvių SS legiono organizavimo ir jo visišką nepasisekimą, nurodant priežastis. Naciai, atsikėrydami, uždare universitetus, suėmė tam tikrą skaičių Lietuvos inteligentų, spaudos darbuotojų ir žurnalistų ir be-

Stasė Vanagaite

Stasė Vanagaite Petersonienė

Man gerą vienai po šešėliu,
Man gera vienai po žvaigždėm.
Tiktai neatimkit svajonės —
Žmogus tepalaukia eilę.

SAMANA

Norėčiau būti samana
Ant seno, žalio stogo.
Visad jauna, visad žalia —
Gyventi nepabostų.

Pirmasis saulės spindulys
Rytas mane prikelty.
Ir taip toli, toli matyt
Už beržynėlio balto.

Prie kamino kaukai nakčia
Susėdę laimę žarsto,
Jiems pašnibždečiau paslapčia
Man vieną brangų vardą.

BARNIS SU DIEVU

Baruosi, Dieve, su Tavim
Kaip blogas, nepaklusnus vaikas.
Ir vis dėlto, kad ko prašau,
Neduo di man arba atidedi toliau,
Kai nuo maldavimų esu pavargęs jau.

Aš vis eilės gale,
Nes už burbėjimą
Dažnai man užtrenki duris.

Tačiau, jei nori išmokyti
Mane bent kiek klusnų,
Paglostyk retkarčiais.
Juk aš vis tiek esu Tavas vaikas,
Nes kas gi kitas, jei ne Tu,
Idiegei tą teisybės alkį.

SAPNAI IR ŠEŠELIAI

Tu sakai, kad tau reikia žmogaus.
O man? Nežinau.
Tiktai neatimkit svajonių,
Tiktai neatimkit sapnų.

MUMIJA

Neatėini ir jau daugiau neklausi,
Kaip man gyventi sekas.
Pradingo mūsų bendras šauksmas
Kartu keliauti žiemą,
Pavasariniams vėjams siaučiant.

Tokia tyla, tokia rami ramybė,
Kaip prieš perkūniją.
Širdis ir žodžiai tyli,
Tik gyvenimą kažkas vynioja
Į išdžiovintą mumiją.

čio kaltinimo išvežė į Stutthofą.

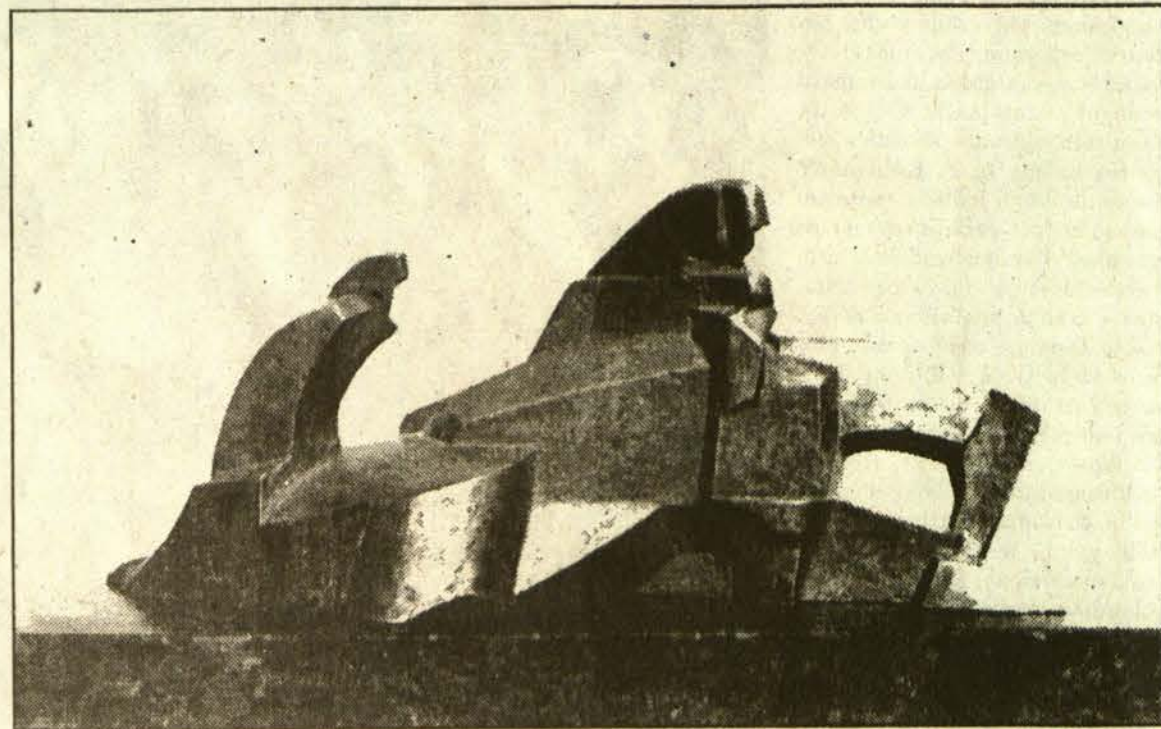
Bubnys vaizdžiai aprašo kokius žiaurumus turėjo išgyventi lietuviai kaliniai iki buvo išlaisvinti. Ne visų likimas buvo laimingas. Vieni buvo užmušti jau pirmomis kalėjimo dienomis, kiti staiga mirė nuo žiaurių gyvenimo sąlygų, smurto, treti nuo demėtosios šiltinės. Autorius pateikti žinių ir apie Stutthofą koncentracijos sto-

vyklos atsiradimo istoriją, pastatę, struktūrą. Iš eilės išvardina buvusius stovyklos komendantus. Stovykla buvo visiškai SS tarnybos žinioje. Straipsnis pailiustruotas Stutthofo kai kuriomis nuotraukomis. Stutthofą koncentracijos stovyklą kentėjo 28 pasaulio valstybių gyventojai.

Ši knyga — dalis mūsų tautos istorijos su kuria turėtų susipažinti dabarties kartos. Tai

jamzinimo paminklas, dar likęs gyviems, buvusiems vokiečių koncentracijos stovyklos kaliniais ir žuvusiųjų artimiesiems.

Leidinyje turi 486 puslapius, kietais viršeliais. Dailininkas Alfonsas Žvilis. Tiražas — 1500 egzempliorių. Kaina sutartinė. Užsakymus siųsti: Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimų centras, Didžioji gatvė 17/1, 2001 Vilnius, Lietuva.

Juras Palukaitis

"Pabėgimas į Egiptą", 1989
Bronza, 12" 5" x 6"
Pjėdėstalas — granitas

Vieno Lietuvos mokslininko kelias

(Atkelta iš 1 psl.)

reigas privačioje Sankt Peterburg'o Komercinėje mokykloje. Pradėjęs tarnauti ir gaudamas neblogą algą, jis dalį savo pinigų ėmė siųsti savo seseriai Kastelei, kad ši juos panaudotų gimtosiose vietose lietuvių reikalams: kluono teatrui, chorams bei knygoms.

1915 metų rudenį, užplūdus Sankt Peterburg'ą Pirmojo pasaulinio karo Lietuvos pabėgėliams, suprasdamas šviesuolių reikšmę tautai, siekiančiai nepriklausomybės, jis panaudojo savo tarnybines padėtis ir Komercinės mokyklos patalpose suorganizavo jų vaikams mokymo kursus, kuriuose lietuvių kalbą dėstė žymusis liuanistas Kazimieras Boga.

Praėjus 1917 metų revoliucijoms Rusijoje, Komercinė mokykla buvo suvalstybinta ir perėjo į bolševikų rankas. Antanas Purėnas nepakeičia savo įsitikinimų, netampa boševiku ir iš mokyklos pasitraukia. Jis 1918 metais su žmona L. Purėnienė (Vienožinskaitė) paskubomis grįžta į Nepriklausomą Lietuvą, į žmonos gimtąsias vietas — Rokiškį. Čia randa dar bolševikinę valdžią, kuri jį priima dirbti Švietimo skyriaus vedėju. 1919 metų vasarą Lietuvos kariuomenei įsivijus bolševikus, Antanas Purėnas Lietuvos Respublikos vyriausybės paskiriamas Rokiškio gimnazijos direktoriumi. Gimnazijoje nesant lietuvių kalbos mokytojų, jis imasi dėstyti lietuvių kalbą. Norėjęs pažymėti, kad Antanas Purėnas visą savo gyvenimą daug dėmesio skyrė lietuvių kalbai ir visada mąstantis pataisydamas kiekvieną netaisyklingai pasakantį ar parašantį. Rokiškio gimnazijoje jis suorganizuoja mokytojų ir mokinių saviveiklą, ruošia vaidinimus. Net pats spektaklių metu įlenda į suflerio būdėlę, kad padėtų vaidintojams.

1921 metais Kaune įsisteigus Aukštiesiems kursams (tai buvo universiteto užuomazga Kaune) ir gavęs kvietimą juose dėstyti organinę chemiją, Antanas Purėnas palieka Rokiškį. 1922 m. vasario mėn. 16 d. Aukštuosius kursus perorganizavus į Lietuvos universitetą, jis tampa pirmuoju tuo universiteto organinės chemijos dėstytoju, organinės chemijos katedros įkūrėju ir jos vedėju. Jam suteikiamas eks-traordinarinio profesoriaus vardas. Kelis kartus tiek Lietuvos, tiek Vytauto Didžiojo universitete (pažymint 500 metų sukaktį nuo Didžiojo Lietuvos kunigaikščio Vytauto Didžiojo mirties, 1930 metais Lietuvos universitetas buvo pavadintas jo vardu) Purėnas buvo renkamas universiteto prorektoriumi bei Tarybos sekretoriumi. Besidarbuodamas universitete jis su-tvarkė organinės chemijos lietuvišką nomenklaturą, daug metų redagavo *Matematikos-Gamtos fakulteto leidinius*, išvertė iš vokiečių kalbos A. F. Hollemano septynioliktojo leidimo (suprantamas knygos populiarumas) organinės chemijos vadovėlių universitetams. Profesorius Antanas Purėnas yra vienas iš Vytauto Didžiojo universiteto statuto sudarytojų, aktyviai dalyvavo *Lietuviškosios enciklopedijos* leidime, straipsnius spausdino *Kosmoso*, *Kultūros*, *Gamtos* ir kituose žurnaluose. Profesorius be tiesioginio darbo universitete vykdė ir švietėjišką veiklą visuomenėje, suorganizavo Liaudies universitetą Kaune, įkūrė Lietuvos gamtininkų draugiją, kurios pirmininku ne kartą buvo renkamas. Visa tai buvo skirta Lietuvos žmonių švietimui ir lavinimui, siekiant, kad kiekvienas pilietis būtų sąmoningu tautos nariu.

Antanas Purėnas nesišalino nuo politinės veiklos, aktyviai

reaguodavo į Lietuvą liečiančius svarbius politinius įvykius. Tokiais atvejais jis nebijodavo viešai pareikšti savo nuomonę, nepaisant, jei ji nepatiktų vyriausybei. Kartą taip atsitiko, kai priverstas atsakyti prorektorius pareigų, tačiau neilgam, nes universiteto Senato vel buvo išrinktas prorektoriumi.

Profesorius Antano Purėno atleidimo iš prorektorius pareigų procedūrą teko atlikti tuo metu buvusiam Švietimo ministriui agronomui J. Tonkunui. Kai po daugelio metų nekalta kalinamas Sibiro konclageriuose Tonkūnas 1955 metais buvo išleistas, jį kaip gerą agronomijos mokslo žinovą (pievininką, komunistų partijos buvo nutarta išrinkti Lietuvos TSR Mokslų akademijos nariu korespondentu. Juos rinkdavo tikrieji akademijos nariai. Taigi dalyvavo ir akademikas profesorius Antanas Purėnas. Mokslų akademijos salėje prieš pat balsavimą, matyti, turėdamas dėmesį Nepriklausomoje Lietuvoje buvusį įvykį, Tonkūnas priėjo prie Purėno ir jam pasakė: "Tai kažin kaip jūs į mane dabar pažiūrėsit..." Profesorius Purėnas jam taip atsakė: "O kaipgi aš galėčiau ir tamstą žiūrėti! Tada būdamas ministru negalėjote kitaip pasielgti. Aš balsuosiu už tamstą!" Iš šio Antano Purėno elgesio ryškiai matyti realus aplinkybių vertinimas, humanizmas kolegos atžvilgiu ir noras padėti žmogui, kuris be kaltės tiek iškentėjo savajai tėvynei.

Universiteto organinės chemijos paskaitas studentams profesorius skaitydavo, nesinaudodamas jokiais užrašais, o rankoje turėdamas kreidos gabalėlį, kuriuo nenutrūkstamai rašydavo formules lentoje. Jo puikus organinės chemijos mokėjimas ir gausios mokslo žinios skatino studentus labiau gilintis į šią discipliną ir ne vieną paragino ją pamėgti.

1940 metais Sovietų Sąjungai okupavus Lietuvą, daug profesorių, komunistų partijos nurodymu, buvo NKVD suimti, kaip Pranas Dovydaitis, Izidorius Tamošaitis, docentas D. Cesevičius, docentas A. Tamošaitis. Komunistų partijos ir sovietinės vyriausybės paliepimu, vos tik įžengus Raudonajai armijai į Lietuvą, Vytauto Didžiojo universiteto rektorius Stasys Šalkauskis buvo taip staigiai atleistas, kad patys atleidėjai nesuskubo į jo vietą kito atrasti.

1941 metų birželio mėnesio pabaigoje vokiečiams okupavus Lietuvą, profesorius Purėnas, kaip sovietų vyriausybės paskirtas rektorius buvo suimtas ir atsidūrė mirtininkų kameroje Gestape. Tikrai generolo Stasio Raštikio laiduojamasis raštas padėjo jam išeiti iš Gestapo rūsių. Paremąs universiteto profesūros Antanas Purėnas gavo teisę dirbti universitete, bet jam reikėjo kas dvi savaites registruotis Gestape. 1941 metų vasarą sugrįžus sovietų okupacijai į Lietuvą, profesorius Purėnas vėl paskiriamas Kauno valstybinio Vytauto Didžiojo universiteto rektoriumi. Tačiau jis, kad ir patyręs vokiečių okupacijos metu sunkius išgyvenimus, nepakeitė savo pažiūrų, vėlgi nestojo į komunistų partiją ir liko nepartinu. Antanas Purėnas yra pasakęs: "Jeigu stočiau į partiją, tai savaime turėčiau pripažinti, kad jos vykdomi nekaltų žmonių tremimai, žudymai, Lietuvos okupacija yra teisinga. Aš su tuo niekada negalėčiau sutikti".

Pazaislio Muzikos festivalio solistai (iš kairės): Algirdas Janutas, Teresa Seidl iš Vokietijos ir Benno Schollum iš Austrijos, liepos 8 d. atliko Haydn oratoriją „Pasaulio sutvėrimas“, diriguojant Yehudi Menuhin.

Nuotr. Eltos

JAV lietuviai Antrosios pasaulio lietuvių dainų šventės dalyviai, eisenos į Vingio parką metu liepos 6 d.

Nuotr. Viktoro Kapočiaus

Tada universiteto Senatas savarankiškai nutartimi pavedė laikinai eiti rektorius pareigas profesoriui Pranui Jodelei ir tik po geros savaitės (1940 m. rugpjūčio 5 d.) Vytauto Didžiojo universiteto rektoriumi sovietų valdžios buvo paskirtas nepartinis, buvęs socialdemokratas profesorius Antanas Purėnas.

Antanas Purėnas, būdamas ryškaus patriotinio mąstymo savos tėvynės atžvilgiu žmogumi, gynė universitetą nuo staigaus sovietizavimo (1940 metais buvo pavadintas Kauno universitetu, 1944 metais — Kauno valstybinio Vytauto Didžiojo universiteto, 1950 metais išformuotas) ir kiek beišgalėdamas saugojo universiteto profesūrai nuo jām dar iš Rusijos laikų pažįstamo bolševikinio sunaikinimo. Jis išreiškė didelę pilietinę drąsą Lietuvoje vykdomų trėmimų metu (1941 m. birželio 14 d.), raštu kreipdamasis 1941 m. birželio 20 d. į LTSR vyriausybę, prašydamas paleisti ir grąžinti į universitetą tremiamuosius į Sibirą dėstytojus. Jis vyriausybei rašė:

"Kauno valstybinis universitetas nuolankiai prašo grąžinti jam šiuos mokslo darbininkus:

1. Stiklorius Jurgis — vokiečių kalbos dėstytojas. Griežtas antihitlerininkas, kada jo tėvai repatriavo į Vokietiją, jis nevyko. Žmogus labai lojalus, silpnos sveikatos, kariuomenėje tarnavo, geras specialistas.

2. Žvirzdinas Stasys — asistentas. Iki 1940 m. tarnavo b.

saugumo departamente kaip tyrimo specialistas.

3. Kripaitis Jonas — inžinierius, geologijos katedros asistentas. Studentu būdamas, priklausė ateitinkų organizacijai, bet attingai politiniame darbe nebuvo pasireiškęs.

4. Jagminas Bernardas — laborantas, gabus mokslininkas, buvęs studentų "Grandis" pirmininkas, kilęs iš darbininkų.

5. Jankauskas Eduardas — architektūros kompozicijos katedros technikas, kartu studijuoja. 1933–35 m. priklausė "Lietuvos" korporacijai (volde-marininkų), išstojo nepritares jū ideologijai.

6. Juozapavičius Antanas — medžio technologijos katedros asistentas, labai gerai baigė universitetą per 5,5 metų, valstietis, tėvai turėjo 19 ha žemės. Studentavimo pradžioje priklausė "Grandies" korporacijai, pusę metų buvo jos pirmininkas ir metus vicepirmininkas. Politikoje attingai nesireiškė. Medžio technologijos katedrą prašo jį apginti, kaip reikalingą katedrai, tarybinei santvarkai nekenksmingą. Jis dar nėra išvežtas, nes valstybės saugumo organai atsitiktinai nesuradė jo namuose.

7. Jankus-Jankevičius Jonas — gerkles ir nosies ligų katedros asistentas. Jo tėvas turi 30 ha žemės, priklausė "Suduvijos" korporacijai, bet tautininkų sąjungai nepriklausė. Politikoje buvo neaktingas.

8. Kregždys Juozas — jurist-

konsultas. Būdamas studentu priklausė "Varpo" draugijai, vėliau kurį laiką tautininkų sąjungai, bet pats išstojo. Universitetui labai reikalingas.

Dėl išvardintų asmenų turiu pasakyti, kad, mano surinkta informacija, visi jie nėra tarybinei santvarkai priešingi ir vertėtų jie grąžinti. Mažiau žinių turiu apie Jankų-Jankevičių, dėl kurio remiamas prof. Zubkaus apibūdinimu.

Suprantama, kad profesorius Antano Purėno laiškas vyriausybei nedavė teigiamų rezultatų, nes komunistų partija skelbė, jog tremiami liaudies priešai ir esą su jais tik taip ir reikia susidoroti. Jeigu tuo laikui kas viešai tuo suabejotų, būtų tuojau pat suimtas ir įkalintas. Purėno nesibaiminimas parodo, kad jis priešingas tokiems veiksams ir visomis savo kaip vadovo išgalėmis siekia nukentėjusiems padėti.

Profesorius Antanas Purėnas, sužinojęs, kad iš Dotnuvos Žemės ūkio akademijos išstremtas buvęs rektorius profesorius V. Vilkaitis, šiuo atveju, jau kaip LTSR Mokslų akademijos viceprezidentas, kreipėsi laišku į vyriausybę: "Kaipo Akademijos viceprezidentas, prašyčiau grąžinti Dotnuvos Žemės ūkio akademijos profesorius botaniką V. Vilkaitį, kaip žymų mokslininką, reikalingą akademijos darbams. Politika jis nesidomėjo. Ar jis kur priklausė, nedomėčiau pasakyti. Tik man viena aišku, kad jo išvežimas sudarys didelę spragą mūsų krašto kultūriniam darbui".

1941 metų birželio mėnesio pabaigoje vokiečiams okupavus Lietuvą, profesorius Purėnas, kaip sovietų vyriausybės paskirtas rektorius buvo suimtas ir atsidūrė mirtininkų kameroje Gestape. Tikrai generolo Stasio Raštikio laiduojamasis raštas padėjo jam išeiti iš Gestapo rūsių. Paremąs universiteto profesūros Antanas Purėnas gavo teisę dirbti universitete, bet jam reikėjo kas dvi savaites registruotis Gestape. 1941 metų vasarą sugrįžus sovietų okupacijai į Lietuvą, profesorius Purėnas vėl paskiriamas Kauno valstybinio Vytauto Didžiojo universiteto rektoriumi. Tačiau jis, kad ir patyręs vokiečių okupacijos metu sunkius išgyvenimus, nepakeitė savo pažiūrų, vėlgi nestojo į komunistų partiją ir liko nepartinu. Antanas Purėnas yra pasakęs: "Jeigu stočiau į partiją, tai savaime turėčiau pripažinti, kad jos vykdomi nekaltų žmonių tremimai, žudymai, Lietuvos okupacija yra teisinga. Aš su tuo niekada negalėčiau sutikti".

Profesorius labai nepakęsdavo melo ir visad siekė teisybės. Net tokiais atvejais, kai išklaušęs besiaiškinantį studentą, dėl kokių priežasčių jis negalėjęs pasirošti egzaminui, pasakė: "Purėniskai": "Tai, ką tamsta sakai, kaip ir panašu į teisybę". Atseit, dar reikėtų įsitikinti ar tai teisybė. Jis taip pat niekaip negalėdavo sutikti su sovietinių komunistų melu, kad Lietuva "geranoriškai" įsijungė į SSSR. Todėl suprantama, kad jis net rėmė tuos, kurie priešinosi tam melui. Antai, oficiali profesorius Antano Purėno atsisakymo iš rektorius pareigų versija esą sveikatos priežastimis, tačiau iš esmės jis buvo priverstas išeiti iš tų pareigų po to, kai KGB kariai, užėmę netoli Prienų (?) partizanų bunkerį, rado jame pini-gais juos remiančių asmenų sąrašus, kuriuose buvo ir profesoriaus Antano Purėno pavardė. Šį faktą straipsnio autoriui, būnant kartu su profesorium J. Degučiu, papasakojo buvęs LTSR Mokslų akademijos prezidentas profesorius J. Matulis, mudviems atvykus į pakviesti į akademiko profesorius Antano Purėno 100-ųjų metinių progą ruošiamą minėjimą.

Kad Antanas Purėnas pasidrodė komunistams nepriimtiniu ir kad norėta juo nusikratyti, ryškiai matyti iš Maskvos atsiųsto į Kauno valstybinio Vytauto Didžiojo universiteto Marksis-mo-leninismo katedros vedėjo kalbos, pasakytos Kauno miesto komunistų partijos konferencijoje. Štai jo žodžiai:

"Pirmiausia kalbėsiu apie Kauno universitetą. Čia siautėja profesorius Purėnas, kuris pergyveno visokias valdžias. Žada ir šią pergyventi. Taigi, visiems turėtų būti aišku, kad tokios pareigos ne jam. Tačiau, kad ir labai keista, visi jį palaiko [...]. Niekas nekreipia dėmesio į tai, kas universitete dedasi, todėl jo rektorius Purėnas elgiasi kaip nori. Kadrus jis pasirenka neklasdamas partines organizacijas. Pavyzdžiui, Purėnas ordinatoriumi paskyrė profesorį Janulaitį, aršų tarybinės santvarkos priešiną, o ne koki nors komunistą. Tai jis darė iš tiesų, kaip reikalinga katedrai, tarybinei santvarkai nekenksmingą. Jis dar nėra išvežtas, nes valstybės saugumo organai atsitiktinai nesuradė jo namuose.

Profesorius Antanas Purėnas, sužinojęs, kad iš Dotnuvos Žemės ūkio akademijos išstremtas buvęs rektorius profesorius V. Vilkaitis, šiuo atveju, jau kaip LTSR Mokslų akademijos viceprezidentas, kreipėsi laišku į vyriausybę: "Kaipo Akademijos viceprezidentas, prašyčiau grąžinti Dotnuvos Žemės ūkio akademijos profesorius botaniką V. Vilkaitį, kaip žymų mokslininką, reikalingą akademijos darbams. Politika jis nesidomėjo. Ar jis kur priklausė, nedomėčiau pasakyti. Tik man viena aišku, kad jo išvežimas sudarys didelę spragą mūsų krašto kultūriniam darbui".

1941 metų birželio mėnesio pabaigoje vokiečiams okupavus Lietuvą, profesorius Purėnas, kaip sovietų vyriausybės paskirtas rektorius buvo suimtas ir atsidūrė mirtininkų kameroje Gestape. Tikrai generolo Stasio Raštikio laiduojamasis raštas padėjo jam išeiti iš Gestapo rūsių. Paremąs universiteto profesūros Antanas Purėnas gavo teisę dirbti universitete, bet jam reikėjo kas dvi savaites registruotis Gestape. 1941 metų vasarą sugrįžus sovietų okupacijai į Lietuvą, profesorius Purėnas vėl paskiriamas Kauno valstybinio Vytauto Didžiojo universiteto rektoriumi. Tačiau jis, kad ir patyręs vokiečių okupacijos metu sunkius išgyvenimus, nepakeitė savo pažiūrų, vėlgi nestojo į komunistų partiją ir liko nepartinu. Antanas Purėnas yra pasakęs: "Jeigu stočiau į partiją, tai savaime turėčiau pripažinti, kad jos vykdomi nekaltų žmonių tremimai, žudymai, Lietuvos okupacija yra teisinga. Aš su tuo niekada negalėčiau sutikti".

Profesorius labai nepakęsdavo melo ir visad siekė teisybės. Net tokiais atvejais, kai išklaušęs besiaiškinantį studentą, dėl kokių priežasčių jis negalėjęs pasirošti egzaminui, pasakė: "Purėniskai": "Tai, ką tamsta sakai, kaip ir panašu į teisybę". Atseit, dar reikėtų įsitikinti ar tai teisybė. Jis taip pat niekaip negalėdavo sutikti su sovietinių komunistų melu, kad Lietuva "geranoriškai" įsijungė į SSSR. Todėl suprantama, kad jis net rėmė tuos, kurie priešinosi tam melui. Antai, oficiali profesorius Antano Purėno atsisakymo iš rektorius pareigų versija esą sveikatos priežastimis, tačiau iš esmės jis buvo priverstas išeiti iš tų pareigų po to, kai KGB kariai, užėmę netoli Prienų (?) partizanų bunkerį, rado jame pini-gais juos remiančių asmenų sąrašus, kuriuose buvo ir profesoriaus Antano Purėno pavardė. Šį faktą straipsnio autoriui, būnant kartu su profesorium J. Degučiu, papasakojo buvęs LTSR Mokslų akademijos prezidentas profesorius J. Matulis, mudviems atvykus į pakviesti į akademiko profesorius Antano Purėno 100-ųjų metinių progą ruošiamą minėjimą.

Kad Antanas Purėnas pasidrodė komunistams nepriimtiniu ir kad norėta juo nusikratyti, ryškiai matyti iš Maskvos atsiųsto į Kauno valstybinio Vytauto Didžiojo universiteto Marksis-mo-leninismo katedros vedėjo kalbos, pasakytos Kauno miesto komunistų partijos konferencijoje. Štai jo žodžiai:

"Pirmiausia kalbėsiu apie Kauno universitetą. Čia siautėja profesorius Purėnas, kuris pergyveno visokias valdžias. Žada ir šią pergyventi. Taigi, visiems turėtų būti aišku, kad tokios pareigos ne jam. Tačiau, kad ir labai keista, visi jį palaiko [...]. Niekas nekreipia dėmesio į tai, kas universitete dedasi, todėl jo rektorius Purėnas elgiasi kaip nori. Kadrus jis pasirenka neklasdamas partines organizacijas. Pavyzdžiui, Purėnas ordinatoriumi paskyrė profesorį Janulaitį, aršų tarybinės santvarkos priešiną, o ne koki nors komunistą. Tai jis darė iš tiesų, kaip reikalinga katedrai, tarybinei santvarkai nekenksmingą. Jis dar nėra išvežtas, nes valstybės saugumo organai atsitiktinai nesuradė jo namuose.

Profesorius Antanas Purėnas, sužinojęs, kad iš Dotnuvos Žemės ūkio akademijos išstremtas buvęs rektorius profesorius V. Vilkaitis, šiuo atveju, jau kaip LTSR Mokslų akademijos viceprezidentas, kreipėsi laišku į vyriausybę: "Kaipo Akademijos viceprezidentas, prašyčiau grąžinti Dotnuvos Žemės ūkio akademijos profesorius botaniką V. Vilkaitį, kaip žymų mokslininką, reikalingą akademijos darbams. Politika jis nesidomėjo. Ar jis kur priklausė, nedomėčiau pasakyti. Tik man viena aišku, kad jo išvežimas sudarys didelę spragą mūsų krašto kultūriniam darbui".

1941 metų birželio mėnesio pabaigoje vokiečiams okupavus Lietuvą, profesorius Purėnas, kaip sovietų vyriausybės paskirtas rektorius buvo suimtas ir atsidūrė mirtininkų kameroje Gestape. Tikrai generolo Stasio Raštikio laiduojamasis raštas padėjo jam išeiti iš Gestapo rūsių. Paremąs universiteto profesūros Antanas Purėnas gavo teisę dirbti universitete, bet jam reikėjo kas dvi savaites registruotis Gestape. 1941 metų vasarą sugrįžus sovietų okupacijai į Lietuvą, profesorius Purėnas vėl paskiriamas Kauno valstybinio Vytauto Didžiojo universiteto rektoriumi. Tačiau jis, kad ir patyręs vokiečių okupacijos metu sunkius išgyvenimus, nepakeitė savo pažiūrų, vėlgi nestojo į komunistų partiją ir liko nepartinu. Antanas Purėnas yra pasakęs: "Jeigu stočiau į partiją, tai savaime turėčiau pripažinti, kad jos vykdomi nekaltų žmonių tremimai, žudymai, Lietuvos okupacija yra teisinga. Aš su tuo niekada negalėčiau sutikti".

vo melo ir visad siekė teisybės. Net tokiais atvejais, kai išklaušęs besiaiškinantį studentą, dėl kokių priežasčių jis negalėjęs pasirošti egzaminui, pasakė: "Purėniskai": "Tai, ką tamsta sakai, kaip ir panašu į teisybę". Atseit, dar reikėtų įsitikinti ar tai teisybė. Jis taip pat niekaip negalėdavo sutikti su sovietinių komunistų melu, kad Lietuva "geranoriškai" įsijungė į SSSR. Todėl suprantama, kad jis net rėmė tuos, kurie priešinosi tam melui. Antai, oficiali profesorius Antano Purėno atsisakymo iš rektorius pareigų versija esą sveikatos priežastimis, tačiau iš esmės jis buvo priverstas išeiti iš tų pareigų po to, kai KGB kariai, užėmę netoli Prienų (?) partizanų bunkerį, rado jame pini-gais juos remiančių asmenų sąrašus, kuriuose buvo ir profesoriaus Antano Purėno pavardė. Šį faktą straipsnio autoriui, būnant kartu su profesorium J. Degučiu, papasakojo buvęs LTSR Mokslų akademijos prezidentas profesorius J. Matulis, mudviems atvykus į pakviesti į akademiko profesorius Antano Purėno 100-ųjų metinių progą ruošiamą minėjimą.

Kad Antanas Purėnas pasidrodė komunistams nepriimtiniu ir kad norėta juo nusikratyti, ryškiai matyti iš Maskvos atsiųsto į Kauno valstybinio Vytauto Didžiojo universiteto Marksis-mo-leninismo katedros vedėjo kalbos, pasakytos Kauno miesto komunistų partijos konferencijoje. Štai jo žodžiai:

"Pirmiausia kalbėsiu apie Kauno universitetą. Čia siautėja profesorius Purėnas, kuris pergyveno visokias valdžias. Žada ir šią pergyventi. Taigi, visiems turėtų būti aišku, kad tokios pareigos ne jam. Tačiau, kad ir labai keista, visi jį palaiko [...]. Niekas nekreipia dėmesio į tai, kas universitete dedasi, todėl jo rektorius Purėnas elgiasi kaip nori. Kadrus jis pasirenka neklasdamas partines organizacijas. Pavyzdžiui, Purėnas ordinatoriumi paskyrė profesorį Janulaitį, aršų tarybinės santvarkos priešiną, o ne koki nors komunistą. Tai jis darė iš tiesų, kaip reikalinga katedrai, tarybinei santvarkai nekenksmingą. Jis dar nėra išvežtas, nes valstybės saugumo organai atsitiktinai nesuradė jo namuose.

Profesorius Antanas Purėnas, sužinojęs, kad iš Dotnuvos Žemės ūkio akademijos išstremtas buvęs rektorius profesorius V. Vilkaitis, šiuo atveju, jau kaip LTSR Mokslų akademijos viceprezidentas, kreipėsi laišku į vyriausybę: "Kaipo Akademijos viceprezidentas, prašyčiau grąžinti Dotnuvos Žemės ūkio akademijos profesorius botaniką V. Vilkaitį, kaip žymų mokslininką, reikalingą akademijos darbams. Politika jis nesidomėjo. Ar jis kur priklausė, nedomėčiau pasakyti. Tik man viena aišku, kad jo išvežimas sudarys didelę spragą mūsų krašto kultūriniam darbui".

1941 metų birželio mėnesio pabaigoje vokiečiams okupavus Lietuvą, profesorius Purėnas, kaip sovietų vyriausybės paskirtas rektorius buvo suimtas ir atsidūrė mirtininkų kameroje Gestape. Tikrai generolo Stasio Raštikio laiduojamasis raštas padėjo jam išeiti iš Gestapo rūsių. Paremąs universiteto profesūros Antanas Purėnas gavo teisę dirbti universitete, bet jam reikėjo kas dvi savaites registruotis Gestape. 1941 metų vasarą sugrįžus sovietų okupacijai į Lietuvą, profesorius Purėnas vėl paskiriamas Kauno valstybinio Vytauto Didžiojo universiteto rektoriumi. Tačiau jis, kad ir patyręs vokiečių okupacijos metu sunkius išgyvenimus, nepakeitė savo pažiūrų, vėlgi nestojo į komunistų partiją ir liko nepartinu. Antanas Purėnas yra pasakęs: "Jeigu stočiau į partiją, tai savaime turėčiau pripažinti, kad jos vykdomi nekaltų žmonių tremimai, žudymai, Lietuvos okupacija yra teisinga. Aš su tuo niekada negalėčiau sutikti".

Profesorius labai nepakęsdavo melo ir visad siekė teisybės. Net tokiais atvejais, kai išklaušęs besiaiškinantį studentą, dėl kokių priežasčių jis negalėjęs pasirošti egzaminui, pasakė: "Purėniskai": "Tai, ką tamsta sakai, kaip ir panašu į teisybę". Atseit, dar reikėtų įsitikinti ar tai teisybė. Jis taip pat niekaip negalėdavo sutikti su sovietinių komunistų melu, kad Lietuva "geranoriškai" įsijungė į SSSR. Todėl suprantama, kad jis net rėmė tuos, kurie priešinosi tam melui. Antai, oficiali profesorius Antano Purėno atsisakymo iš rektorius pareigų versija esą sveikatos priežastimis, tačiau iš esmės jis buvo priverstas išeiti iš tų pareigų po to, kai KGB kariai, užėmę netoli Prienų (?) partizanų bunkerį, rado jame pini-gais juos remiančių asmenų sąrašus, kuriuose buvo ir profesoriaus Antano Purėno pavardė. Šį faktą straipsnio autoriui, būnant kartu su profesorium J. Degučiu, papasakojo buvęs LTSR Mokslų akademijos prezidentas profesorius J. Matulis, mudviems atvykus į pakviesti į akademiko profesorius Antano Purėno 100-ųjų metinių progą ruošiamą minėjimą.

Kad Antanas Purėnas pasidrodė komunistams nepriimtiniu ir kad norėta juo nusikratyti, ryškiai matyti iš Maskvos atsiųsto į Kauno valstybinio Vytauto Didžiojo universiteto Marksis-mo-leninismo katedros vedėjo kalbos, pasakytos Kauno miesto komunistų partijos konferencijoje. Štai jo žodžiai:

"Pirmiausia kalbėsiu apie Kauno universitetą. Čia siautėja profesorius Purėnas, kuris pergyveno visokias valdžias. Žada ir šią pergyventi. Taigi, visiems turėtų būti aišku, kad tokios pareigos ne jam. Tačiau, kad ir labai keista, visi jį palaiko [...]. Niekas nekreipia dėmesio į tai, kas universitete dedasi, todėl jo rektorius Purėnas elgiasi kaip nori. Kadrus jis pasirenka neklasdamas partines organizacijas. Pavyzdžiui, Purėnas ordinatoriumi paskyrė profesorį Janulaitį, aršų tarybinės santvarkos priešiną, o ne koki nors komunistą. Tai jis darė iš tiesų, kaip reikalinga katedrai, tarybinei santvarkai nekenksmingą. Jis dar nėra išvežtas, nes valstybės saugumo organai atsitiktinai nesuradė jo namuose.

Profesorius Antanas Purėnas, sužinojęs, kad iš Dotnuvos Žemės ūkio akademijos išstremtas buvęs rektorius profesorius V. Vilkaitis, šiuo atveju, jau kaip LTSR Mokslų akademijos viceprezidentas, kreipėsi laišku į vyriausybę: "Kaipo Akademijos viceprezidentas, prašyčiau grąžinti Dotnuvos Žemės ūkio akademijos profesorius botaniką V. Vilkaitį, kaip žymų mokslininką, reikalingą akademijos darbams. Politika jis nesidomėjo. Ar jis kur priklausė, nedomėčiau pasakyti. Tik man viena aišku, kad jo išvežimas sudarys didelę spragą mūsų krašto kultūriniam darbui".

1941 metų birželio mėnesio pabaigoje vokiečiams okupavus Lietuvą, profesorius Purėnas, kaip sovietų vyriausybės paskirtas rektorius buvo suimtas ir atsidūrė mirtininkų kameroje Gestape. Tikrai generolo Stasio Raštikio laiduojamasis raštas padėjo jam išeiti iš Gestapo rūsių. Paremąs universiteto profesūros Antanas Purėnas gavo teisę dirbti universitete, bet jam reikėjo kas dvi savaites registruotis Gestape. 1941 metų vasarą sugrįžus sovietų okupacijai į Lietuvą, profesorius Purėnas vėl paskiriamas Kauno valstybinio Vytauto Didžiojo universiteto rektoriumi. Tačiau jis, kad ir patyręs vokiečių okupacijos metu sunkius išgyvenimus, nepakeitė savo pažiūrų, vėlgi nestojo į komunistų partiją ir liko nepartinu. Antanas Purėnas yra pasakęs: "Jeigu stočiau į partiją, tai savaime turėčiau pripažinti, kad jos vykdomi nekaltų žmonių tremimai, žudymai, Lietuvos okupacija yra teisinga. Aš su tuo niekada negalėčiau sutikti".

Profesorius labai nepakęsdavo melo ir visad siekė teisybės. Net tokiais atvejais, kai išklaušęs besiaiškinantį studentą, dėl kokių priežasčių jis negalėjęs pasirošti egzaminui, pasakė: "Purėniskai": "Tai, ką tamsta sakai, kaip ir panašu į teisybę". Atseit, dar reikėtų įsitikinti ar tai teisybė. Jis taip pat niekaip negalėdavo sutikti su sovietinių komunistų melu, kad Lietuva "geranoriškai" įsijungė į SSSR. Todėl suprantama, kad jis net rėmė tuos, kurie priešinosi tam melui. Antai, oficiali profesorius Antano Purėno atsisakymo iš rektorius pareigų versija esą sveikatos priežastimis, tačiau iš esmės jis buvo priverstas išeiti iš tų pareigų po to, kai KGB kariai, užėmę netoli Prienų (?) partizanų bunkerį, rado jame pini-gais juos remiančių asmenų sąrašus, kuriuose buvo ir profesoriaus Antano Purėno pavardė. Šį faktą straipsnio autoriui, būnant kartu su profesorium J. Degučiu, papasakojo buvęs LTSR Mokslų akademijos prezidentas profesorius J. Matulis, mudviems atvykus į pakviesti į akademiko profesorius Antano Purėno 100-ųjų metinių progą ruošiamą minėjimą.

Kad Antanas Purėnas pasidrodė komunistams nepriimtiniu ir kad norėta juo nusikratyti, ryškiai matyti iš Maskvos atsiųsto į Kauno valstybinio Vytauto Didžiojo universiteto Marksis-mo-leninismo katedros vedėjo kalbos, pasakytos Kauno miesto komunistų partijos konferencijoje. Štai jo žodžiai:

"Pirmiausia kalbėsiu apie Kauno universitetą. Čia siautėja profesorius Purėnas, kuris pergyveno visokias valdžias. Žada ir šią pergyventi. Taigi, visiems turėtų būti aišku, kad tokios pareigos ne jam. Tačiau, kad ir labai keista, visi jį palaiko [...]. Niekas nekreipia dėmesio į tai, kas universitete dedasi, todėl jo rektorius Purėnas elgiasi kaip nori. Kadrus jis pasirenka neklasdamas partines organizacijas. Pavyzdžiui, Purėnas ordinatoriumi paskyrė profesorį Janulaitį, aršų tarybinės santvarkos priešiną, o ne koki nors komunistą. Tai jis darė iš tiesų, kaip reikalinga katedrai, tarybinei santvarkai nekenksmingą. Jis dar nėra išvežtas, nes valstybės saugumo organai atsitiktinai nesuradė jo namuose.

Profesorius Antanas Purėnas, sužinojęs, kad iš Dotnuvos Žemės ūkio akademijos išstremtas buvęs rektorius profesorius V. Vilkaitis, šiuo atveju, jau kaip LTSR Mokslų akademijos viceprezidentas, kreipėsi laišku į vyriausybę: "Kaipo Akademijos viceprezidentas, prašyčiau grąžinti Dotnuvos Žemės ūkio akademijos profesorius botaniką V. Vilkaitį, kaip žymų mokslininką, reikalingą akademijos darbams. Politika jis nesidomėjo. Ar jis kur priklausė, nedomėčiau pasakyti. Tik man viena aišku, kad jo išvežimas sudarys didelę spragą mūsų krašto kultūriniam darbui".

rių Kazimierą Baršauską asmeniškai ir kartu pasikvietė asistentą, šio straipsnio autorių. Profesorius Baršauskas, perskaitęs pareiškimą, išsikvietė KPI Kadrų skyriaus viršininką ir paprašė pasakyti, ar yra laisvas laboranto etatas. Tačiau, kai ši pastebėjo, kad norima priimti "sibirioką", ji ėmė prieštarauti, sakydama, kad KPI ne tik mokomoji, bet ir auklėjamoji įstaiga, ir tokie asmenys never-tėtų būti priimtais, o svarbiausia, kad jau šitokie septyni esą priimti. Profesorius Baršauskas, maloniai nusiš